

Marmoutier Cartulaire blésois, 35

Solet prodesse plurimum cum litteris notificantur posteris facta priorum, si quidem per hoc et edocentur que nesciunt, et minuuntur contra pravorum calumpnias hominum.

Notificamus igitur posteris nostris generationibusque futuris comitem inclitum Odonem, alterius Odonis filium, apud villam quam Pasmaerias dicunt, dedisse nobis monachiis videlicet beati Martini, sub abbate Alberto degentibus, et in hoc loco qui maius monasterium dicitur Deo famulantibus partem aliquam, tres scilicet quartas silve illius quam Blimarcium vocant, ubi quamdam quamvis parvulam quam in ea habebamus ampliare possemus possessiunculam, in qua aliquanto post elapso tempore ecclesiam aedificavimus, nutu comitis Odonis, qui eam dederat, nec non voluntate et assensu Teoderici carnotensium episcopi et Arnulphi archidiaconi, ad cuius archidiaconatum pertinebat. Sed exigente malicia hominum, qui latrocinia exercentes eam infringebant et que in ea invenire poterant, diripientes violabant, jussu comitis Odonis in villam sui juris, que mons Theobaldi vocatur, in parrochia ecclesie que Monasteriolum dicitur, ut quieta in eum esse posset; auctorizante supradicto pontifice transponitur. Dedit ecclesie predictus comes, utpote singulari liberalitate pollens, et nos nostrumque monasterium semper et in omnibus, ut cunctis late claret mortalibus, honorare et amplificare cupiens, de exemplis eiusdem silve decimas, fauentibus filiis suis Theobaldo ac Stephano et Ermengardi uxore sua. Impetravit quoque precibus suis ut eam pretaxatus episcopus annuente Arnulpho archidiacono ab omni absolueret exactione episcopali. Unde ecciam beatum Martinum constituit vicarium, ut sic tandem libera et quieta esse posset imperpetuum. Cum ecce domnus Arnulphus Turonorum archiepiscopus in nos exardescere cepit in iram, ecclesiam illam Monasterioli cum eius parrochia. in qua nostra fabricata fuerat ecclesia, omnibusque ad eam pertinentibus, de feuo suo esse reclamans, sibi multam conquerens iniuriam fieri, sibi dampnum non minimum inferri. Qua de re permoti et pene jam defatigati nostri, cedentes ire pastoris, coguntur ecclesiam alias rursus promovere, et ad eandem silvam unde translata fuerat, quibus supra annuantibus refferre. In eo ergo editicatur et constituitur loco, qui vulgari vocabulo fons Merlandi dicitur, libera ab omni venditione et comparacione, a synodo et circada, ab omni debito et parata, auctoritate jam dicti presulis effecta. Quod quidem post eius obitum Agobertus episcopus successor illius suo itidem auctoramento confirmavit, et apud Philippum regem, ut huiusmodi preceptum regis sigillo, ut est cernere muneretur obtinuit. Prioris auctorizationis episcopi Theoderici hiis quoque quorum hec sunt signa testibus.

Signum Alberti abbatis.

S. Andraldi et Johannis monachorum.

S. Ulgerii monachi.

S. Gausmari et Garini clericorum.

S. Richardi et Rainaldi maioris.

S. Hildeberti coci.

Signum Philippi gloriosissimi regis.

Eustachius notarius ad vicem Balduini recognovit.

Data VII kal. decembris, indictione XIII^a, anno I^o regni Philippi gloriosissimi regis.
Actum in castro Stanpensi in Dei nomine feliciter.